

Giới thiệu Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng

Như Song và Yến Runa cùng chung tay cho ra mắt một câu chuyện ngôn tình sủng vô cùng hấp dẫn mang tên Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng, tác phẩm thuộc thể loại Xuyên Không, Cổ Đại, Nữ Cường, Huyền Huyền, Phúc Hắc, Hài, Sủng. Song Sinh Linh trong truyện là một Sát thủ hiện đại quân tình báo của một đất nước hưng thịnh nổi tiến nhất Trung Hoa. Trong một lần được làm nhiệm vụ hợp tác cùng Châu Yến Tử Đăng thân là thám tử cục bộ trung ương, do hợp tác trời đánh của nhau nên từ đó trở đi trở thành hội chị em bạn dì độc toàn thân. Đến thời khắc quan trọng nhất của họ là đêm đám cưới suốt chừng ấy năm chờ đợi lại bị một tên khủng bố ở đâu đó nổi lên khiến cho "hai cô dâu bỏ trốn" đuổi tới một khu rừng nọ liền bị sựot chân ngã xuống hố rỗng ... Ánh sáng màu đỏ huyền huyền hiện ra trên trời chiếu xuống hố và họ bị hút xuyên không vào bên trong. Thế là hai người họ biến mất mãi mãi ...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khúc Dạo Đầu

Đạm thảo Nga Mi.

Đào hoa ngọc diện

Đậu khấu niên hoa (1)

Diễm áp quần phương (2)

Diễm mỹ tuyết luân (3)

Diễm mỹ tuyết tục (4)

Diện như quan ngọc (5)

Diện tái phù dung (6)

Dương chi bạch ngọc... (7)

Choang ...Choang...Bốp...Bốp

"Vương phi, xin người ... "

"Vương phi đừng đập nữa "

"Vương phi tha mạng a ~"

Trong phòng kết đầy hoa hỉ màu đỏ cùng loạt đồ sinh lễ thượng hạng đều bị thẳng cánh mà bay bị đập xuống đất không hề thương tiếc. Và người đập đó không ai khác chính là người mà đám hạ nhân đang quỳ xuống van xin kia - Vương phi.

"Mau thả ta ra ... Ta muốn đi ta không muốn ở nơi này ... Các người mau tránh đường ra " - Nữ tử kia hùng hổ mau chóng hét toáng lên rồi chạy ra cửa, nói đúng nàng không muốn ở đây một phút một khắc nào nữa.

"Á ... Vương phi .. Chạy rồi "

"Mau báo vương gia "

"Vương gia .. Vương gia "

"Án ~"

Nữ tử mặc lớp ren mỏng áo đỏ cười cười lên thích thú cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi chỗ trời oi đất hời này rồi. Nhưng vừa chưa được mấy giây nhìn đường thì va ngay vào một thân hình vạm vỡ trước mặt khiến nàng càng thêm tức tối.

"Ai dám cản đường .. Cút ra cho ta "

"Nàng nói ta hử?"

Giọng nói ảm áp ôn nhu khiến nàng cũng phải ngước lên nhìn một bầu trời đầy sao nha . Lấp lánh bao hết trọn đôi mắt của nàng khiến nàng không khỏi huyt sáo ngước mặt lên cao hơn nữa suýt chút nữa ghẹo cả cổ .

"Ây ~ da , con cái nhà ai mà dễ thương ngon giai thế này . Ngon nha con yêu !!! " - Nàng vừa nói không khỏi nuốt nước miếng ừng ực ừng ực khiến nam nhân phía trước mếu máo giờ khóc giờ cười.

" Châu Yến Tử Đăng !!! Nàng nói cái gì vậy ? Mau về phòng thay đồ cho ta !! Sao lại mặc thế này " - Hấn nói tức giận bế nàng lên vận công về phòng .

Đến đây hấn liền đưa cho nàng một chiếc áo choàng bông khiến nàng lại nhìn áo rồi chăm chú nhìn hấn .

"Còn nhìn ta gì nữa , mau khoác vô " - Mạc Hải Sa mặt nóng lên quát .

"Ồ .. Á mau cút ra ngoài cho ta " - Bấy giờ Châu Yến Tử Đăng mới nhận ra trên người nàng còn duy nhất cái chiếc yếm đào tức giận nhìn hấn .

"Nàng dám đuổi ta ? Vương phi nàng to gan lắm đấy dám cả gan đuổi bản vương ra khỏi phòng ta" - Mạc Hải Sa đề nàng xuống giường .

"Ngươi ... Tránh ra đừng trách ta động thủ " - Châu Yến Tử Đăng cắn chặt môi .

Châu Yến Tử Đăng thảm oán trời oán đất tại sao tại sao đang yên đang lành chuẩn bị đám cưới của nàng thì tự nhiên lạc tới nơi khi kho cò gáy này làm một vương phi của tên chết tiệt kia chứ .

Trời ơi còn chồng chưa cưới đang đợi ta ... Bố mẹ ta nữa .. Cả bạn bè người thân ... Hu hu . Nàng khóc dòng trong lòng mình cố gắng dùng sức đẩy tên điên kia ra.

"Sắc lang , lưu manh , cặn bã khốn kiếp mau thả ta ra . Ta còn phải về lấy chồng ." - Châu Yến Tử Đăng dùng móng tay cào chặt vào da thịt hấn cho tới khi chớm máu hấn mới rên nhẹ lừ nàng .

"Châu Yến Tử Đăng nàng nói cái gì vậy nàng và ta được phụ hoàng ban hôn cưới hồi đằng hồi . Thế nên bây giờ nàng chính là vương phi của Bát phủ Mạc Hải Sa vương gia ta " - Mạc Hải Sa nói xong liền không để cho Châu Yến Tử Đăng nói ôm trọn đôi môi anh đào đỏ kia cắn nhai ngấu nghiến .

Và tất nhiên ở đâu đó trong thành Đông Tề Quốc nơi ở của Thập tam vương gia cũng có một vương phi mới vào phủ .

"Ái phi của ta có vẻ là nàng rất thích trèo tường nhỉ ? " - Nam nhân y phục xám khoác hay tay đằng sau lưng nói với nữ tử đang ở trên bờ tường kia.

"Á ..."

Rầm

Nữ tử áo vàng giật mình ngã rầm xuống mặt đất còn nam nhân kia vẫn ung dung tự tại không hề tỏ ra chút thương hoa tiếc ngọc nào cả .

"A... Ui đau quá " - Nàng xuyt xoa chau mày .

"Cũng biết đau hử " - Hấn hờ hững nói.

"Ngươi... Ngươi không có tính người sao đồ mặt trắng bóc " - Nàng tức giận chống tay đứng dậy chỉ thẳng tay vào mặt hấn nói.

"Bốn vương nói với nàng Song Sinh Linh không được gọi ta bằng tên kì quái kia . " - Mạc Nhược Băng gần giọng nói.

"Kệ đó . Ta cứ thích nói đó " - Song Sinh Linh ngênh ngang hống hách nói.

"Nàng .. Thử nói lại coi " - Mạc Nhược Băng lờn nàng .

"Đồ mặt trắng bóc mau thả lão nương ra " - Tiếng hét của Song Sinh Linh .

"Vương phi nàng quả là hư mà đề ta hảo hảo dạy bảo lại nàng " - Mạc Nhược Băng trêu đùa với tóc của nàng nói.

"Ngươi muốn chi ? " - Song Sinh Linh nắm chặt quyền trong tay tung về phía vai hấn .

Thân thủ nhanh nhẹn như Mạc Nhược Băng cũng không ngờ tới nàng cũng biết võ công liền bị bật ra xa vài thước . Còn Song Sinh Linh nàng vẫn đứng chỗ cũ cười đắc chí nhìn hấn .

"Đúng là tên ảo là mặt trắng mà "

"Nàng ... " - Mạc Nhược Băng phi thân tới định 'giáo huấn' nàng thì bị nàng tung chân lên vụt xuống chân .

Hây .. Hây ...Hây

Hắn nhảy lên tránh cú vụt đó. Định đánh trả nài nhưng một giọng nói lại hiện lên khiến hắn ngừng tay lại .

"Người đầu đưa vương phi về phòng "- Mạc Nhược Băng thả lỏng người nói rồi bước đi.

Song Sinh Linh giận dỗi giậm chân mấy cái sau đó nhắm hướng phòng của mình mà đi. Lúc đi ngang qua ngự hoa viên, cô chợt nhìn thấy khóm hoa Tương Tư đã nở.

Trong mắt, sự hòn dỗi liền biến mất chỉ thấy đong đầy niềm thích thú khôn cùng, cô la lớn:

“A, Tương Tư nở rồi!”

Bước chân nhanh như gió thoảng, chớp mắt cô đã ngồi thụp xuống trước khóm hoa, những ngón tay cẩn thận nâng niu từng cánh hoa mỏng manh, ý cười lan đến tận khoe mắt.

Trong làn gió thoảng thoảng hương hoa, cánh môi Song Sinh Linh vẽ một đường cong mĩm nguyện.

**

Xoẹt.

Một tia sáng lướt qua.

Bộp , bộp.

Hai tiếng rơi khô khóc.

Hai cái đầu lâu lẩn lóc, mùi máu tanh xộc vào mũi thật ghê rợn.

Cả quán trọ lặng người tưởng chừng cả một cộng lòng ngổng rơi cũng có thể nghe thấy.

Thời gian đột nhiên ngưng đọng, cho đến khi một người thét toáng lên:

“Á”.

Tiếng thét kinh hãi bật ra lời tất cả trở về thực tại.

Tiếng thét làm vỡ bầu không khí đang bị dồn nén.

Một mảng hỗn loạn, hoang mang, sợ hãi. Kẻ xô, người đẩy chỉ muốn nhanh chóng biến mất khỏi quán trọ.

Một tên tiểu nhị đứng cạnh hai gã ngã vật ra, miệng ú ớ. Phía bên kia, hai áo choàng vàng và đen người đã đi mất từ lúc nào, chỉ thấy nén bạc lạnh lẽo nằm lại trên bàn.

**

(1) Tuổi hoa.

(2) Đẹp điên đảo, lẩn át tất cả .

(3) Xinh đẹp tuyệt trần

(4) Xinh đẹp mà không dung tục.

(5) Diện mạo đẹp như ngọc.

(6) Xinh đẹp hơn hoa sen.

(7) Chỉ sự cao quý, thanh khiết.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tư Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thiên La Địa Vọng Đêm Tân Hôn

Ad: Yến Runa

Beta : Như Song

“Ta muốn hai người tìm hai vật”

“Đó là gì chủ tử?” Nam nhân áo chàm đen và nữ nhân áo chàm vàng cung kính hỏi, y biết ngày này nhất định sẽ đến.

"Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao "

"Nó ở đâu ạ ?"

"Có sự xuất hiện trong Đông Tề Quốc . Trước tiên các người hãy tìm một người ngu dốt nào đó để có thể lợi dụng y "

"Đồ chủ tử"

Rồi tên hắc y nhân đó cũng biến mất sau làn sương khói đen . Hai tên còn lại cũng phi thân tiến vào kinh thành Đông Tề Quốc trong đêm .

**

"Tổ Đào , Vương gia sao còn chưa tới " - Châu Yến Tử Đăng vén khăn chàm màu đỏ lên nói với nha hoàn bên cạnh.

"Á , tiểu thư cô không được vén khăn lên " - Tổ Đào gấp rút nói.

Tổ Đào là nha hoàn trong phủ Châu bộ thượng thư là nha hoàn theo chân Châu Yến Tử Đăng từ nhỏ . Châu Yến Tử Đăng là nhị tiểu thư của Châu phủ ,nói là thiên kim nhị tiểu thư nhưng mà chỉ là con của tiểu thiếp . Bị hành hạ bỏ Đại phu nhân và Đại tiểu thư Châu Phương Tử Đăng từ bé.

"Hắn ta lâu vào vậy , thật tức chết mà ta đang định để hắn muốn động phòng không được chết không xong đây" - Châu Yến Tử Đăng gác một lên giường nói rồi nhìn 'thiên la địa vọng' đã chuẩn bị trước cửa phòng bên trên sà ngang là chậu nước.

"Tiểu thư , như vậy có vẻ không ổn đâu . Nhờ Lão gia và Đại phu nhân trách phạt thì ... " - Tổ Đào ngập ngừng nói run rẩy .

"Kệ đi... Ta không quan tâm " - Nàng xắn ống tay áo lờ xộc lên .

Xoạt ~

Bên ngoài một bóng dáng trường bào vàng đang phi thân tới cửa phòng thì bị thị vệ Kim Phong kẻ kiếm lên cổ chặn lại. Còn đằng sau là Mạc Hải San nhàn nhạ đi tới thờ dài .

"Không ngờ là thị vệ phủ Bát đệ đến cả bốn vương cũng không tha nga ~ " - Nam nhân trường bào vàng cười khẩy nói.

"Thật đúng là có sao vương huynh tới đây chỉ để Kim Phong nhà đệ bắt được vậy ? " - Mạc Hải San phui phui tay để cho Kim Phong buông kiếm xuống.

"Ta đến cướp nàng ấy " - Mạc Hồng Lăng không khách khí .

"Nàng ấy hiện đã là vương phi của bản vương rồi , huynh không thể cướp nàng ấy thoát khỏi tay đệ được đâu " - Mạc Hải San giễu cợt nói.

"Thứ gì của bản vương thì vẫn mãi của bản vương không thể ai cướp được " - Mạc Hồng Lăng tức giận nã một quyền xang bức tượng đá bên cạnh làm cho nó nổ tung .

Còn bên trong dường như đã nghe được động tĩnh bên ngoài . Châu Yến Tử Đăng thích thú lên giọng nói vọng ra ngoài :

"Chồng ơi ... Phu quân vô đây nhanh nào "

Câu nói khiến cho Tổ Đào khó hiểu bất giác hỏi :

"Chồng là cái gì ?"

"À ! Chồng nghĩa là phu quân đó . Còn từ gì nữa nhờ ?" - Nàng giải thích rồi lại nghĩ .

"Tướng công! . . ." Châu Yến Tử Đăng than thở nhẹ, không đúng, là thanh âm điệu đà, mềm mại phát ra từ bên trong. Mềm mại đến mức chính tay nàng cũng nổi hết da gà da vịt .

Lúc đó, lại thành công khiến Mạc Hải Sa muốn rừ bỏ chuyện ngoài này vừa mới muốn bước chân vào ngưng lại. Sau một khắc, hắn lại đem bước chân

bước ra, đôi mắt tựa hoa đào hiện lên một vòng quai dị.

"Vương phi của bốn vương đang gọi ~ Kim Phong hầu Đại vương huynh nga . Ta đi động phòng đây " - Hấn vừa nói vừa để lại nụ cười ma mị .

"Tướng... công, là chàng sao? Tại sao lâu như thế mới đến, thiếp đã chờ rất lâu rồi." - Châu Yến Tử Đăng tiếp tục nũng nịu.

Ông trời a, cái này là nàng xem xét mấy ngày bên ngoài thanh lâu học được.

Chỉ là. . .

Nàng muốn học máu chết, nàng dám thề với trời, nàng gọi như thế, tuyệt đối không phải đang gọi xuân, cũng tuyệt đối không phải đang quyến rũ hấn tới.

Đương nhiên, là có dự định khác.

"Oppa ... Honey ... Cục cưng ... Ông xã ... Cún con ...Chồng yêu ... Tướng công ... "

"Nàng gọi Bốn Vương là tướng công?" - Mạc Hải Sa chau lông mày.

"Đúng thế nha. Thành thân cũng xong, người không phải chính là tướng công của ta sao? Hi hi. Nếu ngài không thích gọi tướng công, ta cũng có thể gọi là Bảo bối "

". . ." gương mặt mỹ nghệ Mạc Hải Sa biểu hiện hơi cứng đờ.

Bình thường hấn luôn luôn mang thần sắc bình tĩnh, nay có chút dấu hiệu khác thường.

"Bảo bối, chúng ta rượu giao bôi còn chưa có uống."

Mạc Hải Sa quét qua hai ly rượu nhạt trên bàn, mắt sáng lạnh lùng - "Nàng ra đây đi"

"Không được ta đang đau hết cả chân nè "

"Cứ ra đây "

"Không được mà ta đang vẫn chằm khăn " - Nàng cứng đầu không chịu ra.

"Tổ Đào , người lui ra đi " - Cuối cùng hấn phải gọi Tú Đào lui ra .

"Nô tì ạ ..." - Tổ Đào giật nảy nhìn Châu Yến Tử Đăng rồi nhìn hấn .

"Ủm lui đi " - Hấn nói lại lần nữa.

"Dạ vâng . Vương gia " - Tổ Đào lững thững bước qua những sợi chỉ mỏng của 'thiên lai địa võng' của Châu Yến Tử Đăng bày ra .

Khi Tổ Đào đi khỏi hấn liền phi thân bay qua những đám chỉ kia rồi dè chừng nàng xuống giường .

Thân thể Châu Yến Tử Đăng cứng đờ.

Chiều cho uống rượu giao bôi cũng không có phát huy tác dụng? Phải thay cái biện pháp khác. . .

Nàng sau đó, dưới khăn hồng đỏ nâng trán - "Bảo bối, hôm nay thân thể không thoải mái. Là phát sốt phát ban, chỉ sợ giúp không được Vương Gia động phòng được mỹ mãn."

"Bốn Vương không ngại."

"Ủm, còn có, trên mặt Yến Tử còn có mụn. Hình như đại phu nói là dị ứng , sợ để phu quân nhìn, ảnh hưởng tình thú của phu quân."

Lại nói không ngại?!

Nếu hấn không ngại thì cũng là nàng chú ý được không? Lại nói, nàng cũng đã nói nhiều như vậy, ngay thẳng như vậy, cứ coi như kẻ ngờ ngẩn cũng có thể nghe ra nàng ý gì nha, ý nói là nàng không muốn động phòng!

Thế nhưng hết lần này tới lần khác. . .

"Biết thay Bốn Vương suy nghĩ như thế, vậy đêm nay Bốn Vương lại càng nên hảo hảo yêu nàng thật tốt mới đúng." Mạc Hải Sa bỗng nhiên trở nên rất kiên nhẫn.

"Hảo hảo yêu?" Châu Yến Tử Đăng khoe miệng giật một cái, hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm, nhưng ngẫm nghĩ, lại cứng rắn đem những lời nặng chửi thô tục đến cổ họng nuốt trở về.

Tiếp tục nhẹ giọng thì thầm, gắt giọng:

"Nhưng nhưng mà. . . bà dì của ta tới rồi !!!."

"Bà dì ?" - Hấn ngơ ngác.

"À ... Là kinh nguyệt "

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hòa Đấu

"Nên là?"

"Nên là, không bằng mời tướng công xang bên hai vị phu nhân ngủ một đêm."

"Chỗ này là phòng tân hôn của Bồn Vương."

"Đúng, thực sự là không sai. Nếu ngài không ngại ngủ trên mặt đất, Yến Tử cũng không ngại ngài lưu lại."

"Tốt." - Nói xong hấn phi thân đi làm Châu Yến Tử Đăng tức giẫy nảy lên.

"Tên vương gia khốn đần nguoi có thả ta về lấy chồng không ... A...a...a" - Châu Yến Tử Đăng vừa la hét chạy ra cửa bị trúng phải 'thiên la địa võng' của chính mình bị ngã ra sàn nhà.

"A...ui"

Chưa thêm tiếng động nào liền bị chậu nước trên sà ngang đổ xuống cả người.

"A ..a...a"

Sau đó nằm bất tỉnh trên sàn nhà trong tay áo liền rơi ra một túi vải thơm được thêu tinh xảo màu tím.

**

"Kim Phong, nguoi thấy vị vương phi này thế nào?" - Mạc Hải Sa ung dung ngồi viết chữ cất tiếng hỏi.

"Dạ thưa, thuộc hạ thấy vương phi rất là thú vị" - Kim Phong nói xong ngoảnh ý cười.

"Nàng ta trước ở phủ rất là ôn nhu hiền thực từ sau khi Đại vương gia lấy trưởng tỷ của nàng khiến nàng tự tử rồi bây giờ trở nên thành người quái đản như thế này. Nguoi có nghĩ nàng ta đang đóng kịch để có thể lấy được Đế Cơ của ta giao cho vương huynh không?" - Mạc Hải Sa từ từ dùng bút ngược mắt lên nhìn Kim Phong.

"Cũng không thể khẳng định là không có phán đoán này. Xem ra người đã có chủ ý với vương phi rồi ạ?" - Kim Phong cung kính.

"Đúng ta sẽ để nguoi xem kịch hay vào sáng mai" - Mạc Hải Sa rút lời liền vẫy tay ý bảo Kim Phong lui ra.

Kim Phong cúi đầu chào cung kính rồi lui ra luôn.

"Là ai? ... Mau ra đây" - Kim Phong vừa đi Mạc Hải Sa cầm ly trà lên nhâm nhi nói vọng ra cửa.

Thầm nghĩ: Có vẻ như thân thủ của kẻ này không tệ thế nên Kim Phong mới không cảm nhận được y, đành để Kim Phong lui ra để hấn từ từ xem xét.

Đúng như lời Mạc Hải Sa từ cánh cửa bên ngoài lao vào trong là bóng dáng của hai con người. Một nam nhân áo chàm đen, một nữ nhân áo chàm vàng. Khí tức của họ tỏa ra trong căn phòng quá đối ngạt thở.

Nếu như hấn không phải là người luyện võ đến cảnh cao huyền cảnh thì có lẽ cũng bị khí tức kia làm cho *thiên đoán (1) nghiền mạch mà chết.

"Không hổ danh là Bát vương gia Mạc Hải Sa của Đông Tề Quốc. Có thể mau chóng đoán được ra bọn ta ... Thật là khâm phục nha" - Tên hắc y nhân

chùm đầu đen cười lên nói.

"Hừ , chà xin hỏi các người là ai ? Sao lại tìm tới phủ bản vương ?" - Mạc Hải Sa vẫn nhâm nhi ly trà trong tay nói .

"Chúng ta tới ắt sẽ là có lợi với vương gia . Nên vương gia không cần phải lo lắng. Chúng ta làm một giao dịch được chứ ? " - Tên hắc y nhân kia vẫn giương nụ cười lên nói.

"Chà hay bản vương có tài cán chi mà khiến các vị tìm được đến phủ đây nga . Còn vụ giao dịch là gì ? " - Mạc Hải Sa ngược ánh mắt sắc bén lên nhìn hắc.

"Đơn giản thôi . Chúng tôi muốn ngài tìm giúp chúng tôi 2 món đồ đổi lại chúng tôi sẽ giúp ngài được ngôi vị hoàng đế " - Nữ tử áo chùm vàng giơ tay lên nói.

"Đồ gì ? "

"Không biết là vương gia đã nghe qua Sinh Cửu Ngọc và Yến Tiêu Dao chưa ạ ?"

"Chưa từng? "

"Chỉ cần vương gia hợp tác với bọn ta ... Bọn ta sẽ giúp ngài lên ngôi thiên tử "

"Ta không cần " - Mạc Hải Sa trả lời tự nhiên.

"Vậy thì có lẽ chúng ta không chung hướng rồi vương gia . Đành ngao mạn . Hay !!!" - Tên hắc y nhân kia có vẻ tức giận liền tung quyền trường về phía Mạc Hải Sa.

"Tốt thôi , ly trà của ta cũng đang muốn đấu với người "

Phiu Phiu...

Dường ngư sức lực của hai bên cân bằng nhau khiến cho công lực xuyên giảm đáng kể . Tốc độ ánh sáng nhanh chớp có thể chỉ ra cách đánh nhanh - gọn - lẹ của họ .

Hay ... Hay .. Hay

Chát ... Chát

Choang ...

"Vương gia " - Bỗng bên ngoài tiếng của Kim Phong chạy vọng tới khiến cho cả hai tên y nhân này này đều bỏ cuộc dừng tay ném một câu :

"Vương gia ... Mong sao này chúng ta sẽ cặp nhau trên cửu tuyền . Cáo lui !!!" - Nói xong cả hai vụt biến mất.

"Vương gia , người không sao chứ ?" - Kim Phong tức tốc chạy tới.

"Không sao .. Chỉ là bị hai kẻ vô danh làm vỡ cái chén yêu thích " - Mạc Hải Sa phiền não xòe bàn tay ra chiếc chén đã vỡ vụn .

"Kẻ nào mà to gan với người như vậy ?"

"Không biết . Chỉ biết ta có thể đánh hòa nhau mà thôi " - Mạc Hải Sa thâm trầm nhắm mắt nói.

**

"Bao giờ chúng ta sẽ gặp lại nhau ?" - Nữ tử áo đỏ giật tay áo nam tử hỏi.

"Sẽ tới lúc đó thôi ! " - Nam tử kia liền vỗ nhẹ vào tay nàng an ủi.

"Còn duyên đến bao giờ đây ?"

"Duyên tới ắt sẽ có dự thính , nếu không vạn lần vạn kiếp đừng mong chờ gặp lại "

"Là chàng vô tình với ta ? Hay là ta vô tâm với chàng khiến chàng bỏ ta mà đi " - Nữ tử nức nở nói.

"Không phải do ta hay do nàng mà là do duyên số của chúng ta đã tận kiếp này" - Nam tử nói xong biến mất trong màn đêm đen lạnh.

"Chàng.... Chàng.... A....a"

Vỡ duyên trời...

Ta mất nhau một đời !!!!

Một đêm ngủ ngon, trời đã sáng choang.

Trên giường nằm sắp bộ dáng không có dự tính tình.

"Tiểu thư, sáng trời rồi, nên tỉnh thôi." - Tổ Đào nhỏ giọng hô hào.

"Ừm, biết." - Châu Yến Từ Đăng trong chăn vọng ra âm thanh.

"Người đã sớm tỉnh?"

"Ừm, theo người vừa vào cửa đến ta liền tỉnh." Nàng là nằm ý ra, lại cũng không biểu thị sẽ ngủ được cùng chỉ lộn chết tựa như, nàng độ mẫn cảm cũng không so với Tổ Đào.

"Cái chai lỏng gà mà tiểu thư dặn em làm đã xong. Nó là gì?"

"Ừm... Bàn chải đánh răng."

Tổ Đào giật mình, không rõ ràng cho lắm.

"Dùng để làm sạch miệng lúc ngủ dậy và trước khi đi ngủ." Yến Từ đem trên người đắp chăn nhếch lên, có chút vô lại mà nhìn xem Tổ Đào tròn mắt một cái, nhắc nhở: "A ... Tiểu thư bên ngoài có người đang chờ cô."

(@Song : Từ bây giờ sẽ gọi tắt Châu Yến Từ Đăng là Yến Từ nha ...)

"Ồ, ai thế?"

"Là hai vị phu nhân thị thiếp của vương gia - Hà Phương và Châm Nhi."

"Tiếp theo?"

"Cô nên ra ngoài để họ thỉnh an."

"Ồ."

Đúng thật là những kẻ vô công rồi nghề không có chuyện để làm mà.

Yến Từ cùng Tổ Đào theo trong phòng đi ra ngoài, sắc trời đã sáng rõ, đến bên ngoài cửa chờ lấy hai thị thiếp, lúc này chờ đến sớm không kiên nhẫn, có thể lại không tốt biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Nàng đảo mắt một vòng.

Đúng thật là tư diễm nha, nữ nhân thị thiếp cổ đại lại sức phần son nước hoa lỏng lộn cả lên hắc muốn ám sát nàng mà. Thật đúng là khó người ghê ta ~.

Nghĩ xong nàng liền giờ chiếc quạt lụa lên đập nhẹ vào cánh mũi.

"Tham kiến Vương Phi tỷ tỷ a. . ." - Hà Phương và Châm Nhi đồng thanh.

"Không cần đứng, ngồi a, dù sao ta cũng là muốn ngồi xuống."

Cả hai thấy Yến Từ đi vào cửa phòng, đến nghĩ là muốn đứng lên nghênh đón, chỉ là cái mông vừa rời đi cái ghế, Yến Từ vút một câu liền đem nàng động tác cắt đứt, tạm thời cứng lại ở đó.

Sắc mặt một trận khó coi, khế cắn môi, vẫn là cho nhin xuống: "Ha ha, cái kia hai muội liền không khách khí, tỷ tỷ cũng ngồi."

"Nghe nói hai người tìm ta, không biết tìm ta có chuyện gì đây?" Yến Từ khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm ngồi vào thủ vị, thuận tiện bày ra một bộ dễ nói chuyện đáng đáp, nửa điểm vênh vào hung hăng đều không từng có.

Đúng là "style" nữ nhân của tên quái đản kia mà ...

**

(1) Ý nói khó thở.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Từ Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dạy Đồ Thị Thiếp (1)

"Vương phi nghe nói tỷ rất am hiểu âm luật . Có thể chỉ dạy cho hai muội muội thường không a ~ " - Châm Nhi mắt long lanh nhìn Yến Tử.

"Đúng đúng . Tỷ tỷ là kỳ nghệ mà . Xin chi bảo " - Hà Phương cũng thế mà hứng lòng.

What !!!!

Cái gì ???

Âm luật ư ? Trời ơi ? Yến Tử ta bị rớt nhất là môn âm luật này đó !!! Tại sao có thể Đúng là sở thích của vị tiểu thư thân xác này trái ý của ta quá đi .

"Vương phi ... Thử đi a ~ " - Châm Nhi chằm ngời sai người đem nhạc khí tới .

Là một chiếc đàn tranh và một cây tiêu !

"Đàn ca đi vương phi " - Cả hai đồng thanh giục .

"Ta ... Ta nay tâm không khỏe để bữa khác đi " - Yến Tử đỡ cảm nói một mồi .

"Vương phi sao thế nàng không khỏe chỗ nào ? Có phải qua chúng ta làm việc quá sức hử ?" - Giọng nói giễu cợt của Mạc Hải Sa vang lên bên tai Yến Tử làm nàng không hên mà hóa thẹn phụt nước trà trong miệng ra ho lộ khụ.

Khụ ... Khụ ...

"Sao đó " - Hấn lại gần đỡ vai nàng nhìn vào tròng mắt đen láy của nàng nói.

"Ngươi... Ngươi... Đồ bi ổi " - Yến Tử lừ mắt hấn gần giọng nói .

"Thôi hảo a ~ . Đừng giận ta nàng mà không đàn ca ta nghe ta cứ chọc nàng đó " - Mạc Hải Sa cười đùa chệch chọc khéo róc nàng.

"Khôn đàn nga ~ " - Yến Tử định giơ tay lên đập hấn ai ngờ bị hấn kéo lấy ngã nhào vào lồng ngực rắn chắc của hấn.

"Hư quá... Hư quá ta ... Bỏn vương chiều nàng quá rồi " - Mạc Hải Sa dè nàng xuống đùi dùng lưỡi liếm đôi môi mỏng kia.

"Úm . K...hôn ...đàn " - Yến Tử cựa quậy .

Cả Hà Phương và Châm Nhi đều thấy chướng mắt riêng Tổ Đào thì che hai mắt lại quay đi nhìn thấy Kim Phong đang cười nàng lại đỏ mặt hơn.

Sau một hồi dũa dũa cuối cùng Mạc Hải Sa cũng buông nàng ra. Thích thú với trò chơi mới hấn liền cười cười vuốt tóc rối trên mặt nàng . Yến Tử lại càng nhìn hấn gớm hơn.

"Thấy sao. Muốn tiếp tục " - Mạc Hải Sa thấy Yến Tử vẫn nhìn hấn liền cúi xuống .

"Áy... A... Vương gia thiếp sai rồi . Ở đây đông người không tiện " - Yến Tử che môi lại nói.

"Vậy là nàng muốn về phòng làm tiếp chuyện dang dở hử ? Được ta hảo hảo chiều nàng" - Mạc Hải Sa liền giả bộ nhắc bổng Yến Tử lên.

"Không ... Không . Ta đàn ca , được rồi ! " - Yến Tử dẩy dựa ôm cổ hấn .

"Được ! Mau mang đàn của bỏn vương qua đây " - Mạc Hải Sa buông hàng xuống vẫy tay cho Kim Phong.

"Dạ . Đàn đây vương gia " - Kim Phong cười tùm đàng hai tay đưa chiếc rương đàn.

"Đây là chiếc đàn của Thái Thượng Hoàng ban cho bỏn vương . Nó có tên là Băng Huyết - được làm từ Băng và Lửa rất bền chặt . Nay bỏn vương ban nó cho vương phi, thế nên vương phi hãy học đánh . Và hãy giữ cho bỏn vương vì nó rất là quan trọng với bỏn vương " - Nói tới đây Mạc Hải Sa nhấn mạnh hai chữ 'quan trọng' thật rõ nét.

Làm cho hai thị thiếp kia đem lòng ghen tức hóa thẹn không dám thờ .

"Áy da... Nào hai muội muội uống trà đi chứ . Chần chờ gì thế sợ bỏn vương phi hạ độc thủ hử " - Yến Tử giả vờ tức giận thoát ra khỏi chỗ Mạc Hải Sa .

"Tỷ tỷ/vương phi " Cả hai bọn họ còn muốn nói chuyện.

"Hai vị phu nhân, mời uống trà." Tổ Đào bung lên trên bàn bày biện hai ly trà, liền đưa lên đến, cũng nhàn nhạt cắt ngang lời nói của họ, chỉ vì nàng vừa mới tiếp thu được Yến Tử liếc mắt cho nàng một ám thị.

Cả hai không tiện phát hỏa liền nói :

"Vương gia , vương phi uống trà nga ~ ."

Mạc Hải Sa khước miệng giặt một cái, không có nhận, thản nhiên nói: "Cho các người, uống đi."

"Dạ vâng."

"Ừm, hai người cứ uống a, không phải liền là một ly trà đi." - Yến Tử về khước cười nói nhìn Mạc Hải Sa đang chăm chú xem nàng muốn giờ trò gì.

"Vậy chúng thiếp uống hết nga ~ ." Hà Phương và Châm Nhi cười một tiếng, trong mắt tránh được một tia đắc ý, ngửa đầu liền đem trong chén trà toàn bộ đều cho uống vào trong bụng đi, nửa giọt không dư thừa.

Yến Tử đợi bọn họ uống trà xong, lúc này mới không nhanh không chậm đem vừa mới chỉ nói đến một nửa còn chưa nói xong nói, tiếp tục nói nữa, bất quá, nàng thực sự khẳng định, nàng thốt ra lời này xong, Hà Phương và Châm Nhi cũng nên phải phải đổi mặt.

". . . Dù sao cái trà đó cũng là bã hôm bữa, các người cứ uống đi có lợi nha " - Yến Tử chậm rãi đem tách trà ngọc trên tay hóp một ngụm.

Còn Mạc Hải Sa đang uống trà kia cũng không ngừng mà lên vận công nhỏ đi ,sợ bị chê cười . Kim Phong và Tổ Đào không hên mà giữ bụng cười thầm .

Và tất nhiên hai vị phu nhân không dám cử động chút nào ...

Hà Phương cả gương mặt tinh xảo mặt đều thanh biến, một thanh một bạc, trong mắt càng là điên cuồng đốt lửa giận. Còn Châm Nhi gương mặt nở hoa tức xì khói đầu .

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Dạy Đỗ Thị Thiếp (2)

Trà đó uống vào trong bụng nước trà hận không thể lập tức phun ra, chỉ là. . . Uống đi vào nước, có thể nhả đi ra không? ! Phun ra cũng vô cùng khó coi.

Nhất là khi Mạc Hải Sa đang có mặt tại đây...

"Hai người không ổn chỗ nào sao? Sắc mặt làm sao khó coi như vậy?" Yến Tử hơi ngẩng đầu lên, tròng mắt lo lắng mà nhìn họ , thời gian tính được vừa mới.

"Tỷ tỷ/vương phi là nói đùa sao, trà này không phải mới pha sao?"

Khó trách trà lại lạnh đến như thế.

"Không phải." Yến Tử cười nhạt lắc đầu, có chút làm ma nữ tiềm chất. Thực rõ là một bình qua đêm nước trà vốn là không có gì, nhưng nếu để cho một cái sống an nhàn sung sướng nữ nhân cho uống hết, cái kia tựa hồ liền không phải có thể dùng có hay không sự tình để hình dung, mà là có buồn nôn hay không.

Hà Phương tinh xảo bộ mặt, tức giận đến một trận vận vẹo, hai tay nắm chặt.

"Người đó thật không thoải mái sao? Có muốn hay không ta để Tổ Đào đi mời đại phu tới cho người xem một chút." Yến Tử một mặt lo lắng mà nhìn xem nàng.

"Đúng thế , Tổ Đào mau truyền Kim ngự y cho Hà phu nhân. " - Mạc Hải Sa không cười nữa góp vui.

Bỗng nhiên, Hà Phương sắc mặt lại biến đổi, tức giận ần đi hết, ôn nhu nói:

"Không cần, Hà Phương đã tạ vương gia vương phi quan tâm."

Lời nói mặc kệ thật giả, Hà Phương liền là muốn tức chết Yến Từ .

"Thần thiếp Châm Nhi cũng xin cáo lui đột nhiên nhớ có hẹn với phụ mẫu sắm đồ lễ bái cho bá bá . Xin cáo lui trước ạ " - Châm Nhi ôm lấy bụng liền vện một ý ra chuồn .

Đáng tiếc, Yến Từ tự nhiên hào phóng cười một tiếng, tựa như nghe không nài ta nói bên trong khiêu khích ý vị, rất vui mừng nói:

"Nghe hai người nói thế này, ta ngược lại thật ra yên tâm không ít, còn tưởng rằng hai muội muội vừa mới sẽ trách ta đây." Theo nàng ngày đầu tiên bước vào cái này Bát Vương Phủ, nàng liền đã nghe nói Bát Vương Phủ bên trong hai con yêu nữ.

Đúng thật nha ~ !

"Thôi . Lui đi " - Đường như Mạc Hải Sa không chịu đường cảnh kia liền đuổi hai nàng ta đi.

"Dạ vâng ! Chúng thần thiếp cáo lui a ~ " - Hà Phương vac Châm Nhi đồng thanh nói rồi đi luôn sợ rằng ở nó thêm chút nữa bọn họ sẽ chết mất.

Hai bọn họ vừa rồi đi không lâu Yến Từ liền ngã lăn kềnh ra đất quay đi quay lại cười ôm bụng .

"Ha ... Ha... Há thật là vui quá đi vui quá đi ... Ha ha "

Kim Phong , Tổ Đào đỏ mặt làm ngơ quay xang hướng khác khi thấy Mạc Hải Sa đang định đến bên giờ trò tiếp vớ vương phi .

"Nào . Bây giờ thì đàn ca cho bọn vương nghe ?" - Mạc Hải Sa ôm chầm thân hình Yến Từ đang bò nhòai trên thảm sân.

"Rồi . Rồi không được làm vậy nữa " - Yến Từ run sợ ngồi dậy .

"Đứng lên "

"Ứ . Vương gia phải kéo ta dậy cơ " - Yến Từ nhõng nhẽo nói.

"Được . Nùng nịu có hiệu quả ta sẽ kéo " - Hấn ngồi xuống ghé cười .

"Ta hát "

"Hát đi "

"Kéo dậy rồi hát cho mà nghe " - Yến Từ lại giờ mấy chiêu trò trong hoa lâu 'nháy mắt đưa tình' .

"Giữ lời " - Mạc Hải Sa đang tay với lấy hai tay nàng kéo dậy .

Bộp ... Bộp

"Ha ha ... Lêu lêu lêu " - Yến Từ tinh nghịch kéo cả người Mạc Hải Sa xuống đất nằm còn nàng tung chân sáo chạy nhue bay về phòng.

"Nàng ... Dám ... U..." - Mạc Hải Sa bị kéo lăn lộn trên thảm đất . Y phục đẹp đẽ bị vấy bẩn hết trong lòng tức giận.

"Vỡ duyên trời...

Ta mất nhau một đời !!!!

...." - Yến Từ vừa chạy vừa ngâm vang câu ca này khiến cho Mạc Hải Sa quên tức giận mà đắm đuối nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Yến Từ .

Là nàng!!!

**

Nơi tấp nập người qua lại kẻ buôn người bán đó chính là trong kinh thành Đông Tê Quốc to lớn kia . Phi thường náo nhiệt, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, nhưng khu đất trống phía Đông của kinh thành, trong một trang viên rộng lớn xinh xắn lại vô cùng yên lặng, so với sự ồn ào náo động của kinh thành cách nhau vạn dặm.

Phía trong khu trang viên, tất cả những gia nô đều đang im lặng làm việc, nói chuyện với nhau cũng không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể dùng tay ra hiệu. Giống như là một tiếng thờ cũng làm cho nổ tung chỗ đẩy ra từng mảnh vỡ .

Cũng không có cách nào khác, ai bảo chủ tử ở đây vốn không thích tiếng ồn, ồn ào sẽ ảnh hưởng thậm tệ đến thâm tâm của hấn.

Gia nô trong phủ làm việc cũng lâu nên bọn họ đều biết rõ , chủ tử bình thường hoàn hảo , nhưng không nên để hấn cảm thấy xung quanh quá ồn ào, náo

nhật nếu không cơn cuồng phong của hắn sẽ bộc phát .

Chủ tử ở Thập tam vương phủ , bên trong quanh năm yên ắng tới lạ thường, mà nếu nhìn quanh thì thấy bên trong mọi thứ đều bóng loáng sạch sẽ, việc quét dọn lau chùi vô cùng chỉnh tề thanh khiết, cho thấy tính thích sạch sẽ của chủ nhân.

Hậu viện phía sau có một hàng rào gỗ nối đuôi nhau, kéo dài đến một căn đình nhỏ, bên trong đó có một người đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ân Nhân

Giờ Ngọ, trời vẫn còn hơi lạnh, làn gió êm dịu lướt nhẹ qua. Làn mây động mái tóc dài đen mịn của người đang ngồi, bộ trường y hoa lệ màu trắng muốt cho thấy thân phận tôn quý của đôi phương, cũng đồng thời làm tôn thêm nét tao nhã.

Nhìn thoáng qua, người ta cứ ngỡ đây là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện thật ra thì y cũng không phải là nữ nhân.

Mạc Nhược Băng, là chủ nhân của khu trang viên rộng lớn này, đôi mắt xinh đẹp lóe lên những tia sáng lấp lánh như ánh sao.

Đang bất động nhìn chăm chú chằm chằm về phương xa cũng không nhúc nhích, không có ai đoán được hắn giờ phút này trong lòng hắn đang suy nghĩ gì?

Từ khoe mắt hắn đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một bóng hình đang nhanh chóng di chuyển về hướng hắn, hắn bất động chuyển mình đứng lên, tìm chỗ nấp.

Cuối cùng vẫn chậm một bước.

"Vương gia, người nên ăn một chút gì....."

Gia nô cho Thập tam vương phủ đệ là Tuyền Nương một lão thân trông như khoảng năm mươi tuổi, không ngừng đi theo bóng dáng xinh đẹp đang xoay người bỏ chạy đảo vòng trước mắt.

Mà bà bất quá cũng chỉ là một nữ nhân xinh đẹp trên đôi mươi tuổi mà thôi.

Bình thường Vương gia cũng đã rất kén chọn , mà mấy ngày nay càng không biết là vì chuyện gì, thức ăn ăn chỉ ăn rất ít, chẳng những thế mà hầu như không thèm đụng đến.

"Không ăn."

Nghe được hai chữ hắn bỏ lại một cách vô tình này, vốn là đang theo đuôi ở phía sau, sắc mặt Tuyền Nương lập tức trắng xanh, đôi môi run rẩy đầy bi thương.

"Ngài..... Ngài..... Ngài nói cái gì?"

Nhìn thấy dáng vẻ bị đá kích của bà sắp ăn vạ, Mạc Nhược Băng không nhịn được len lén thở dài, sau đó thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt, đổi thành vẻ mặt mỉm cười, xoay người đối mặt với nữ phụ đã chăm sóc hắn từ nhỏ.

Mặc dù bà rất hay nhiều chuyện cần nhần, nhưng sự quan tâm của bà đối với hắn cũng là chân thành tuyệt đối.

Hắn lại không có loại quan tâm chân thành này rất nhiều, cho nên chỉ cần có ai thể bên người xuất hiện một chút xấu, hắn sẽ càng thêm quý trọng.

"Tuyền Nương, không phải là vấn đề của bà." - Hắn không biết vấn đề gì sao cho bà hiểu nên lại thở dài.

"Có phải là người mới tới nấu không hợp khẩu vị của ngài hay không? Hay là ngài mắc bệnh? Hay là luyện võ cước quá mệt mỏi? Hoàng thượng ngài ấy cũng thật là, sao lại thích giao chiến sự, lúc nào cũng xem ngài giống như tiền nhân trên trời giáng xuống, ngay cả ăn ngủ cũng không cần sao! Đúng là làm khó ngài mà"- Tuyền Nương nổi giận bất bình, nổi giận thay cho Mạc Nhược Băng.

"Hoàng thượng không phải cũng đã hạ thánh chỉ rồi đó thôi, ngài cũng không cần bận rộn nữa."- Tuyền Nương còn bưng cái chén trong tay, thức ăn đáng thương cũng sắp nguội lạnh hết rồi mà, người nào đó vẫn chưa có người nào muốn chạm đến.

"Phụ hoàng chỉ nói là ta không thể võ cước , đâu có chưa nói là ta không thể tạo quyền âm hưởng. Còn chuyện chiến sự là ta đương nhiên phải đảm

nhệm rồi ." - Gần đây hẳn luôn luôn có một loại linh cảm giống như , một luồng âm khí sắp xuất hiện, hẳn muốn nắm bắt nhưng vẫn rồi lại không bắt được.

Võ cước không phải là thú vui chủ yếu của hẳn, lại càng sẽ không phải là chỗ phát tài của hẳn.

Mà là tạo quyền âm khí ra một khúc nhạc hay và cảm động đây mới chính là tài nguyên thật tốt để hẳn kiếm tiền, cũng là thú vui của hẳn.

Tuyền Nương bây giờ thật không hiểu, những thứ hình thù kì quái phát ra âm thanh kia lại có thể phát biến ra âm luật tuyệt vời, thật là quá mức kì lạ!

Thậm chí ánh mắt của bà đối với người nam nhân đang đứng trước mặt bà đây cũng tăng thêm một phần niềm bội phục cùng tôn kính.

Mặc dù bề ngoài của hẳn cũng đúng là sẽ đưa đem tới rất nhiều người lời phê bình hoặc cùng ái mộ nhằm chán. Nhưng chỉ cần những ai có quen biết với hẳn điều biết rằng, bên trong vẻ đẹp hoàn mỹ kia, là một tài năng thiên phú.

Thấy Tuyền Nương lo lắng như vậy, nhưng mình lại thật sự ăn không vô, Mạc Nhược Băng không thể làm gì khác hơn là thuận miệng bịa chuyện ra một thứ thức ăn mình muốn ăn, trì hoãn thêm thời gian và, phân tán lực chú ý của bà, ít nhất là không muốn bà hiện tại phiền hẳn thêm.

"Bánh chay."

"Hử?" - Tuyền Nương nghe không có nghe rõ.

"Ta muốn vương phi mới làm bánh chay cho ta ăn."

Đừng nói bảo là muốn ăn bánh chay, chỉ cần hẳn muốn Tuyền Nương bà cũng sẽ làm được cho hẳn ăn no. Vấn đề là không rõ vị vương phi mới vào phủ mà thích treo tường kia có biết làm không nữa ?

"Được, được, được, Tuyền Nương lập tức đi làm, ngài ngoan ngoãn chờ."

"Ừm." - Nói xong, hẳn còn vẽ ra nụ cười xinh đẹp sắc sảo, nụ cười này là chiêu bài như thế đủ để hẳn lấy có được tất cả những gì hẳn muốn——

Gần như tất cả.

Với sự hiểu biết của hẳn về vị vương phi mới Song Sinh Linh. Thì dường như ngoài cách suốt ngày ngoài công việc treo tường thì mấy việc này là không thể làm được .

Như vậy chắc là cũng có thể thanh tịnh một khắc, hẳn cũng có thể bắt đầu công việc.

Một lúc sau, Tuyền Nương lại đã chạy về tới, trong tay còn lôi kéo một cô nương xinh xắn nhưng xa lạ. Và vị vương phi mới nhanh chóng chạy về hướng hẳn.

"Bánh chay tới."

Nhất thời, Song Sinh Linh cứ bị kéo tới, cùng hẳn mặt đối mặt như vậy. Nếu không phải là hẳn kịp thời vươn tay giữ vào cái trán của nàng, chỉ sợ nàng cũng sẽ bị Tuyền Nương đem đem quăng cả thân thể nàng quăng lên người của hẳn.

"Không phải là muốn ta ăn nàng ấy chứ?"

"Ta....."- Song Sinh Linh ấp úng, bởi vì nếu không phải vì giao ước nhờ Tuyền Nương tìm đồ thì có lẽ nàng sẽ không phải chịu nhục mà làm bánh lấy lòng hẳn.

Hơn nữa tại sao có thể cùng soái ca chạm vào gần như vậy?

Thật là vô phép .

Nàng tự cười thầm với vẻ đẹp của hẳn gần sát mắt .

"Honey ! Nay chàng thật là xinh gái nhia " - Song Sinh Linh bị hớp hồn trước dung nhan hẳn nói .

Không khí đột nhiên hơi bị cứng đờ, sắc mặt Tuyền Nương lập tức huyết sắc. Bà liếc nam nhân bên cạnh một cái, lo lắng sợ vị vương phi này đã phạm một sai lầm lớn chết người, còn không biết chết sống mà ngây thơ nói như thế.

Trong phủ người nào mà không biết những chữ xinh gái, xinh đẹp tuyệt sắc, mê người những thứ đó đều dùng để chỉ ở trên người một nữ nhân, nhất định không được phép xuất hiện nói ra trong phủ nếu Mạc Nhược Băng nghe thấy ,thì chính là.....

"Mang xuống đánh mười đại bản."- Mạc Nhược Băng lạnh lùng ra lệnh.

"Vương gia định đánh vương phi ?? " - Tuyền Nương hét lên khiến Song Sinh Linh cũng giật mình không kém sợ sệt nhìn hẳn.

"Ý ta nói là đánh tên nô tài kia không biết nhắc vương phi câu từ lễ giáo trong phủ " - Hắc cười cười rồi chỉ ra cửa nơi a hoàn của Song Sinh Linh đang đập đầu xin tha mạng.

"Vương gia, nàng cũng là người mới làm trong phủ, không hiểu gia quy này." - Tuyên Nương vội vã muốn thay cô nương nhỏ cầu xin tha thứ.

"Vây cũng tốt!"

Hai người vừa nghe đến những lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Còn Song Sinh Linh vẫn thản nhiên ngồi uống trà.

"Đánh hai mươi đại bản." - Mặt hắc lại không có chút biểu tình cảm ra lệnh khi thấy Song Sinh Linh thờ ơ.

Yên Hà cùng Tuyên Nương không khỏi hung hăng hít mạnh một ngụm khí lạnh.

"Vương gia....."

Tuyên Nương lại muốn mở miệng, lại bị một bàn tay nhỏ kéo lấy tay áo, quay đầu nhìn lại thì, phát hiện Yên Hà đang khẽ lắc đầu với bà.

"Di nương, tại là ta không lễ phép trước. Dù sao ngài ấy cũng là ân nhân cứu mạng nhà của chúng tôi, đánh mông vài cái cũng không sao đâu."

"Ta đã cứu cả nhà nàng lúc nào?"

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hạ Độc Thủ

Tâm tình Yên Hà lập tức kích động báo cáo :

"Nói tới chỗ việc này, thật sự vô cùng cảm tạ Thập tam vương gia. Lúc trước cha ta bị người bôi nhọ, nói ông ấy tham ô. Đây là kẻ thù của cha ta vu oan giả họa, vu cha ta phạm vào tội chết, không hiểu vì sao lại truyền đến tai của hoàng thượng. Hoàng thượng muốn đem cha ta ra chém đầu, nhưng tại sao hoàng thượng không cẩn thận điều tra rõ, liền đem phán tội cha ta rồi? Ngài nói như vậy có phải là rất quá đáng hay không....."

"Nói vào trọng tâm." - Đầu hắc cũng không thèm ngẩng lên, mắt cứ nhìn chăm chú vào đồng giấy ngỗng ngang trên bàn, giống như bên trong đó có chứa báu vật gì vô giá lắm vậy.

"Sau đó bởi vì một câu nói ngài, chẳng những rửa sạch oan khuất của cha ta, cũng tránh cho cả nhà chúng ta bị rơi vào thảm cảnh tịch biên gia sản, xử trảm cả nhà."

"Hử? Ta có nói cái gì?"

"Ngài nói cùng với hoàng thượng, muốn biết một người có phải là quan phụ mẫu tốt hay không, hãy hỏi người dân chúng của nơi đó là rõ ràng nhất, vì vậy hoàng thượng đã cho người âm thầm điều tra, mới tin tưởng cha ta là trong sạch, ông ấy là vị quan tốt, mọi việc đều cũng vì dân chúng, suy nghĩ vì dân chúng....."

"Thì ra là người ta đến lấy thân báo đáp nga ~ Lão nương ta cũng đi đây không khéo nhằm phá vỡ đứt lia duyên ương. Điều đó rất là phải tội tổ tông ..." - Song Sinh Linh không thẹn đứng dậy phủi mông thản nhiên nói.

Đoàng ...

Còn đối với Mạc Nhược Băng đó chính là tiếng sét ngang tai phá vỡ mặt trời sáng lóa trong mắt hắc.

Tuyên Nương thì kéo nhẹ tay áo vương phi.

"Tốt lắm, vậy ta biết mình quá nhiều chuyện. Còn nàng ở lại cho ta " - Mạc Nhược Băng cũng không thèm ngẩng đầu lên nói, tay vẫn còn ở trên giấy động vài nét bút chăm giọng nói.

"A?"- Yên Hà không hiểu rõ lắm ẩn ý bên trong lòng hắc, gò má tái nhợt hoang mang, bối rối, thoát nhìn rất giống là như một thỏ con bị lạc đường.

"Mau cút, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh nghe nàng nói nhảm."

"Nhưng mà....." - Yên Hà cầm bánh chay trong tay đặt vào ở trong tay của hắc.

Mạc Nhược Băng sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng muốn gọi kêu nàng lấy ra, lại thấy đôi mắt sáng như trăng rằm như biết cười

của nàng, trên mặt còn treo hai lúm đồng tiền khá ái.

"Đại ân nhân, đây là túi bánh chay ta tự tay làm, ngài hãy nhận đi! Ăn thật ngon nha! Và xin ngài không nên tức giận, bởi vì dáng dấp của ngài quá xinh đẹp, nên vừa rồi ta mới thất lễ như vậy. Ta vẫn luôn cho rằng đại tỷ nhà ta là đẹp nhất, không nghĩ tới ngài so với tỷ còn xinh đẹp hơn vài ngàn lần. Bất kể như thế nào, ngài vẫn là đại ân nhân cả đời của nhà chúng tôi, hôm nay thật hân hạnh được gặp ngài. Ta cũng không quấy rầy ngài nữa, ngài nhớ ăn bánh nhé! Tự tay ta gói đấy!"

Yên Hà dùng đầu ngón tay nhỏ nhỏ chỉ chỉ vào mình.

Làm thì cần gì nhấn mạnh như vậy?

Chẳng lẽ ăn ngon đến mức sẽ cắn rơi đầu lưỡi sao? Song Sinh Linh rất muốn hỏi ngược lại.

(@Yên: -.- Bắt đầu biết 'ghen' rồi)

Nhưng Mạc Nhược Băng còn không chưa kịp mở miệng, Yên Hà cũng đã bị Tuyền Nương lôi kéo chạy trốn mất dạng không thấy bóng dáng.

Hừ!

Biết chạy là được rồi, hấn ghét nhất người ta nói hấn đẹp, mới vừa rồi cô nương nhỏ đó nói một tràng dài đã không biết nhắc đến từ đó bao nhiêu lần.

Vốn định ra lệnh đánh mông nàng thêm vài chục trượng nữa, nhưng mà đã chạy mất thôi coi như xong bỏ qua.

Sau gặp tính sổ nợ cũ trả mới hắc !

"Vương phi đứng lại , nàng định chạy đi đâu" - Mạc Nhược Băng nắm lấy bàn tay của nàng lại.

"Áy áy ... Vương gia không nên chóng giận ta đi ... À tìm Yên Hà để chuẩn bị cho nàng ấy " - Song Sinh Linh áp a áp ứng .

"Chuẩn bị gì hử?"

"Chuẩn bị cho Yên Hà vào phủ làm trắc phi chứ còn gì nữa " - Nàng thần nhiên nhún vai tự nhiên nói.

Vào phủ ??

Trắc phi ???

Nàng thông minh nha !?

Thật đúng là Mạc Nhược Băng hấn không biết là rước về phủ cái thứ kì quái gì đây ? Vương phi của hấn đang kén thê cho hấn ?

"Nàng có biết là trong phủ mỗi nàng là đã đủ loạn rồi không ? Còn thêm ai nữa có mà ta điên đầu mất " - Mạc Nhược Băng nắm chặt một quyền trong tay tức giận .

"Người ta đã có lòng đến lấy thân báo đáp thế còn gì . Mau nhận đi để lâu nhanh bị cướp đó " - Song Sinh Linh vẫn bi ba bi bô cái miệng nhĩ nhấn nói.

"Song ... Sinh ... Linh " - Mạc Nhược Băng gầm lên tên nàng .

"A ! Ta nhớ ra có việc phải làm cáo từ " - Song Sinh Linh chạy một mạch quán xéo .

Xung quanh rất cực an tĩnh, hấn phát hiện đột nhiên nhớ lại khuôn mặt tươi cười mới vừa nhìn thấy kia, trong đầu cũng không tự chủ hiện ra giai điệu, hấn vội vàng nhanh chóng viết xuống.

Viết đến một nửa, hấn sờ sờ bụng, thuận tay cầm lên túi cái bánh chay của tiểu cô nương đó, chăm chú ăn.

A!!!

Ăn rất ngon.

Hấn rất nhanh đã ăn xong một cái.

Hấn đem tất cả những linh cảm vừa mới xuất hiện khi vừa gặp cô nương đó viết ra xong thành một âm hưởng xong, hài lòng gật đầu một cái.

Trong miệng khẽ ngâm nga khúc nhạc vừa rồi, sau đó cảm thấy bụng giống như không được thoải mái lắm.

"Tuyền..... Tuyền Nương....."- Hấn ôm bụng, cảm thấy trong bụng quặn đau càng lúc càng có khuynh hướng nghiêm trọng.

Đây là tình huống trước nay chưa từng có.

"Tuyền Nương....."- Hắn đau đến chết đi sống lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ hắn ăn đến đau bụng sao?

Nhưng hắn vừa rồi không có ăn cái gì.....

Khoan !

Ánh mắt của hắn chạy tới đồng lá mới vừa ăn xong, cảm giác được bụng quặn đau càng thêm kịch liệt.

Hạ độc thủ?

Nàng?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chủ Nợ

"Chuyện gì? Chuyện gì?"

Tuyền Nương nghe được chủ tử kêu gọi.

Bà vội vàng buông tất cả hết mọi thứ đang làm trên tay xuống, chạy đến trước mặt Mạc Nhược Băng, lại thấy sắc mặt hắn trắng bệch.

"Bánh chay nó..... có độc."

Nói vừa xong, cả người hắn liền té ở trên người Tuyền Nương, đem bà áp đảo đè trên mặt đất.

"Người đâu..... Cứu mạng a....."

Còn người nào đó đang giơ tay che miệng cười tại một phía góc khuất khuôn viên thốt lên :

"Đáng đời !!"

**

Phanh!

Tiếng đập cửa đáng sợ hù dọa những người bạn nhỏ ở trong phòng, bọn họ vốn là đang nghe Yên Hà kể chuyện .

Không nghĩ tới ngờ lại có người ám sát, tất cả mọi người theo bản năng ôm lấy thân thể mảnh mai của Yên Hà, sợ quá liền đồng thanh khóc thành một đoàn.

"Nàng nói mau, là ai phái nàng tới hại ta ?"

Thân ảnh xinh đẹp vừa xuất hiện ở cửa đã nổi giận đùng đùng, miệng lập tức tuôn ra một tràng chỉ trích ác bá, không hề để ý tới người ở bên trong đã bị dọa cho sợ đến phát khóc.

"Vương gia, không nên như vậy....."- Tuyền Nương ở phía sau nhỏ giọng cầu khẩn.

Bà không dám can, bởi vì Vương gia một khi đã nổi giận, bất luận kẻ nào cũng sẽ gặp tai ương.

"Nữ thần tỷ tỷ..... ư.. không phải là....." - Yên Hà ngược lên đón nhận ánh mắt đằng đằng sát khí .

Yên Hà vội vàng đổi lời nói : "Vương gia, ta không hiểu ngài đang nói gì..... A!"

Đau!

Yên Hà nhìn khuôn mặt trước mắt, rõ ràng là đẹp mê hồn như vậy, bóng dáng mảnh khảnh động lòng người như vậy, nhưng sao là bắt nạt người lại làm

đau đớn như này?

Nàng thật rất muốn bảo hấn buông tay, nếu không ngày mai làm sao giúp phụ thân viết công văn?

"Bánh chay mà nàng đưa ta!"

"Ăn ngon không? Ta không có lừa ngài đúng không? Có người còn nói ta có thể đem bánh đi ra ngoài bán, sẽ kiếm được rất nhiều tiền."

"Thế thì tất cả mọi người trong thành sẽ bị nàng hạ độc chết mới đúng chứ!" - Hấn ác bá gầm nhẹ.

"A?" - Cái miệng nhỏ Yên Hà hé mở.

"A cái gì mà a?"

"Ai nói ? Bánh chay của tỷ tỷ ta gói, là ăn ngon nhất trong thiên hạ." - Từng nữ hài tử, nam hài tử nho nhỏ mập mập đứng ra, bắt bính thay tỷ tỷ mình.

Mạc Nhượng Băng đưa ra một cái người ánh mắt giết người vô tình, lập tức liền thấy những gương mặt beo béo nhỏ xinh xắn đó co rúm lại chung một chỗ, oa một tiếng, nhào vào trong ngực Yên Hà.

Nữ hài tử kia vừa khóc, những tiểu hài tử khác cũng cùng nhau khóc lớn hơn, lớn hơn nữa.

"Không cho phép các người khóc." - Hấn ghét nhất tiểu hài tử khóc, mà bây giờ không phải chỉ là một đứa đang khóc, mà là một đồng!

(@Yến : ác bá bắt nạt cả trẻ con ==

@Băng : Cả bà nữa mau viết tiếp cho ta nhanh *lườm sắc lạnh*

@Yến : *chạy* được...được)

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, các muội, đi tìm mẫu thân đi!"

Nữ hài tử con mập mập nâng khuôn mặt khóc đến đỏ bừng, ghen ngào nói:

"Nhưng tỷ tỷ không sợ sao? Nữ nhân quý xấu xa này quá hung dữ nha!"

"Nữ nhân quý xấu xa....."

(@Yến : haha *lăn lộn cười *)

Thanh âm của Mạc Nhượng Băng lạnh như băng giống như Tula tới từ Địa Ngục, làm mọi người nghe lạnh cả mình.

"Cho người nói lại lần nữa, ta không phải thuộc loại người ăn hiếp trẻ con!"

Giọng nói hấn mang theo uy hiếp, hù chết một đám trẻ con còn chưa dứt sữa, làm cho hiện trường khóc lóc đến càng thêm thảm thiết.

"Ngài không nên hù dọa trẻ con như vậy." - Yên Hà dang tay ra, đứng chắn trước mặt đám trẻ con, giống như gà mẹ đang bảo vệ đàn gà con, mà hấn là con chim ưng đáng sợ.

"Ta thấy ta nên mang mấy bạn nhỏ này đi chơi thì hay hơn."

Tuyền Nương vội vàng chạy đến dẫn mấy tiểu nhi, túm được đứa nào thì túm, dẫn vào bên trong, mấy bé con còn lại cũng ngoan ngoãn chạy theo vào, bỏ lại một mình Yên Hà đứng đó chiến đấu hăng hái.

"Tốt lắm, bây giờ nàng nên cho ta một lời đáp."

"Vương gia ——"

"Nàng hại ta đau bụng đến mức sắp chết, cho nên nàng phải bắt đền cho ta." - Hấn ngang ngược vô tình cắt ngang khi dứt nàng muốn mở miệng giải thích.

"Tiền sao? Ta..... Ta không có tiền." - Đầu của nàng thấp đến không thể thấp hơn nữa.

"Hừ! Không có ư, cha nàng không phải là Huyện thái gia sao? Đường đường là Huyện thái gia mà lại không có tiền?" - Hấn từng chữ từng câu đều là giống như kẻ đến để đòi nợ.

(@Yến : == nhà giàu rồi còn đi cướp bóc của dân chúng)

"Có..... một chút xiu tiền, nhưng phải bắt đền nhiều?" - Không biết cha có nhớ nghe lời của nàng, tham ô một chút xiu hay không?

(@Yến : Thua .v)

"Hai trăm vạn lượng."

Nàng đột nhiên ngừng phát đầu lên, thiếu chút nữa đụng vào cằm hấn, đôi mắt to của nàng chớp chớp liên tục không ngừng. Nếu bảo rằng cái ghế trước mặt nàng đang nhấc chân bước đi nàng cũng sẽ không ngạc nhiên đến như thế.

"Cái gì? Chẳng qua chỉ đau bụng chút xíu mà thôi, tại sao lại phải bắt đền tổn thất nhiều tiền như vậy?"

"Thân thể của ta là vô giá."

"Sao ngươi lại thích tính toán như vậy?"

"Chuyện này không liên quan gì đến việc tính toán cả!"

Không biết tại sao, nhìn thấy nàng là hấn lại rất muốn ăn hiếp nàng.

(@Yến: đã đảo tên cầm thú *giờ cò *)

Không thể trách hấn, ai bảo nàng lại có dáng vẻ làm người ta muốn bức hiếp trêu chọc đến thế chứ?

"Nhưng ta nghĩ cha ta nhất định không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa ngươi có chắc chắn là ăn bánh của ta mới có thể bị như vậy không? Nhưng những người khác ăn rồi cũng không có vấn đề gì mà!"

"Vậy nàng bảo ta thuộc loại người ăn tạp sao?"

Nhìn thấy bộ dáng hấn giống như muốn chém người, nhưng cho dù như thế, dáng vẻ của hấn vẫn không hề suy giảm vẻ đẹp chút nào.

Yên Hà nhìn mặt của hấn, không nhìn, tiếng thở dài ái mộ.

"Nói thật..... Ngươi thật là, thật là đẹp động lòng người nha!" - Nàng quên rằng không thể nói hấn đẹp, nhưng theo trực giác bật thốt lên, chớ khi nàng phản ứng kịp lúc, thì lời đã nói ra khỏi miệng.

"Nàng!" - Hấn giận đến mức sắc mặt cũng xanh mét.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý muốn mạo phạm ngài, ta chỉ là nói thật mà thôi."

"Rất tốt, đã như vậy, ta liền lấy chứng cứ tới."- Hấn lấy từ trong lòng ngực lấy ra một thư xác nhận của đại phu :

"Đơn này đều có con dấu của tất cả đại phu trong thành, nói là ta ngộ độc thức ăn."

Dĩ nhiên trước tiên là hấn đi tìm thần y đại ca của hấn cứu mạng, sau đó mới phái người đi tìm những đại phu này đóng dấu.

"Có lẽ là ngươi ăn bánh rồi, sau đó lại ăn thêm cái gì khác nên mới bị ngộ độc thức ăn——"

Hấn lại cắt đứt phản bác của nàng :

"Đại phu đã nói rõ, xác định là bánh chay gây họa."

"Cho nên....."

"Cho nên nàng phải bắt đền tổn thất ta hai trăm vạn lượng."- Hấn nói xong còn bắt chéo hai tay ở trước ngực, dáng vẻ muốn xem nàng đền thế nào với hấn.

"Nếu như ta không đền nổi thì sao?"- Nàng thật sự rất muốn khóc nha!

Trong nhà một đồng người sắp ăn không đủ no. Không nghĩ tới mình có hảo ý lại còn có thể gây ra một mất đồng vấn đề lớn như vậy, làm sao có thể mở miệng nói chuyện với phụ thân cùng các di nương đây?

"Nếu như nàng không đền nổi, ta liền trực tiếp đi tìm cha nàng đòi vậy."

"Không thể! Không !"- Yên Hà vội vàng nói.

"Không thì nên làm gì?"

"Được rồi! Nếu vậy ta có thể đến làm công để trả nợ được không?"

"Làm công ? Ta lại không thiếu nha hoàn."

"Ta biết gói bánh, ta có thể đến nhà gói bánh cho ngài ăn."

"Đề nghị quá dỗi hoi" - Hấn tuyệt không muốn nhận.

"Nếu không..... Nếu không....."

"Như vậy đi! Liền phạt nàng đến nhà ta giúp ta giặt quần áo, ngày mai phải tới, không cho phép vọng tưởng chạy trốn, nếu không dù đâu đâu, ta nhất định sẽ tìm được nàng." - Dù sao ai dám chọc tới hấn nhất định phải chết.

Nếu không phải là hấn muốn nàng ấy được vui vẻ những ngày buồn tẻ trong phủ thì cũng không rước thêm đồng 'sắt vụn' này về rồi.

Ây ra vương phi mới hiểm độc ghê để lấy được bản phổ nhạc của nàng ấy đành phải

(@Yến: Ác bá ==))

"Án."- Làm sai chuyện sẽ phải đền bù.

Đợi đến khi Mạc Nhược Băng giống như một trận cuồng phong cuốn đi. Yên Hà không thể làm gì khác hơn là nước mắt ầng ậng trở lại trong phòng.

Chuẩn bị viết một đồng phong thư sắp xếp thông báo chuyện trong nhà một chút, sau đó chuẩn bị hành lý, ngày hôm sau sẽ dùng sức lực để trả nợ.

Ân ân!

Hai trăm vạn lượng đó nha!

Chỉ sợ nàng làm đến chết cũng không trả nổi.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thập Tam Phủ Đệ

Hôm nay khí trời trong vắt không một gợn mây, trên đường phố vẫn náo nhiệt như cũ.

Bất quá đi ở trong giữa đám người, Yên Hà cũng không làm sao thấy vui nổi, ngay cả hàng xóm láng giềng quen biết cùng nàng chào hỏi, nàng cũng cười có chút miễn cưỡng.

Nhớ tới bộ dáng hung ác phần nộ của nữ thần ca ca hôm qua có thể thấy hấn thật đau bụng đến chịu không nổi!

Nàng thật sự có lỗi mà, rõ ràng là muốn cảm tạ hấn, kết quả ngược lại làm hại hấn thậm hại hơn, dù thế nào nàng cũng nên đến đó để đền bù tổn thất cho hấn.

Cho nên Yên Hà à, mi phải nên tỉnh táo một chút, có lẽ phía trước tràn đầy nặng nề nguy nan hoặc là sóng gió, nhưng mi vẫn không thể trốn tránh.

Không bao lâu sau, nàng đã đến ngoài cửa Thập tam vương phủ, nàng vẫn rất thích những hàng đào xinh đẹp đứng thành hàng dọc rất nghiêm chỉnh.

Bên ngoài kia, nàng cảm thấy xinh đẹp vô cùng, trong không khí phảng phất mùi hương ngào ngạt của hoa đào lan tỏa khắp nơi.

Xinh đẹp động lòng người giống như chủ tử của chúng vậy.

Có cơ hội, nàng cũng muốn thử trồng một vài gốc đào trước cửa nhà mình, học đòi theo nhà kẻ có tiền thử xem sao.

Mặc dù cha nàng là một Huyện thái gia, cũng lại là một thanh quan thanh liêm, nhưng mà đặc biệt có số đào hoa, có tới ba nữ nhân thích một người đàn ông hoàng như cha nàng.

Bất quá cũng không có thể trách các bà ấy được, bởi vì cha nàng thật sự là có đủ anh tuấn. Một quân tử vốn đã rất đáng để cho nữ nhân yêu thích, nếu là người quân tử đó có dáng vóc tuấn tú.

Lại thi đậu Huyện thái gia, thì càng có nhiều nữ nhân thích hơn, ngay cả nữ nhi Yên Hà của ông cũng không thể kiềm lòng mà thích ông đó thôi!

(@Yến : @@ ôi trời loạn rồi

@Yên Hà : hê hê)

Trước khi rời khỏi nhà, nàng viết một đồng phong thư những lời dặn dò, ghi chép cặn kẽ những chuyện trong nhà cần chú ý một chút, hi vọng phụ thân thấy thế sẽ hiểu.

Không có nàng ở bên cạnh chiếu cố, mọi người cũng sẽ vẫn sống thật tốt đúng không?

Khi ra ngoài làm việc một mình, nàng cũng không nói với phụ thân là nàng sẽ đi đến nơi đâu, chỉ nói là có chuyện phải rời đi một chút. Hy vọng phụ thân không cần phải tìm nàng, cũng không cần khẩn trương.

Nàng sẽ dùng tốc độ nhanh chóng nhất để, giải quyết vấn đề của mình thật gọn ghẽ.

"Xin hỏi..... Ta muốn tìm Tuyền Nương, có bà ấy ở đây không?"

Yên Hà nhỏ giọng hỏi đại ca thủ vệ đứng ở cửa, chỉ thấy hắn uy phong lẫm lẫm, dáng vẻ giống như thiên binh thần tướng, tin tưởng chắc đủ để người nào đó có ý định đến gần thấy vậy liền chạy xa ngàn dặm!

Nếu như hắn có thể ngăn cản nàng không nên vào đảm nhiệm chức phận bên trong ấy thì thật tốt biết bao.

Có thể kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.

"Nàng là ai?"

"Ta là Yên Hà."

"Nàng đi thẳng vào, đi tới tận cùng bên trong, sau đó đi về hướng bên phải, đi thẳng, quẹo trái, đến lần quẹo thứ tư sẽ thấy bà ấy đang ở đó."

Yên Hà rất muốn xin vị đại ca này lập lại một lần nữa, bất quá nàng rất sợ bị đánh. Vì vậy ngoan ngoãn gật đầu một cái, quyết định đi vào trước đã rồi tìm những người khác hỏi rõ ràng lần nữa.

Ngày hôm qua vội vã đi theo Tuyền Nương đi vào, nàng cũng không có hảo hảo nhớ kỹ nhiều đến bố trí tình huống trong Thập Tam vương phủ. Cho tới bây giờ đi vào sảnh khuôn viên, nàng mới phát hiện bên trong thật là lớn đến mức không thể tin nổi, hơn nữa rất sạch sẽ, rất trang nghiêm.

Không cần phải nói, nhất định là bởi vì chủ tử quản rất nghiêm, cho nên bọn gia nô cũng không dám lười biếng. Nên đem cả khu hoa viên tráng lệ này quét tước sạch sẽ đến mức có thể thấy lấp lánh.

"Chết thật rồi, ta nhất định bận rộn đến chết mất." - Nàng tự lẩm bẩm nói.

Nàng vốn là muốn vào rồi tìm người để hỏi, lại phát hiện bên trong cũng không có người.

Thật kỳ quái á!

Có thể họ ở phía sau hay không?

Nàng lại đi vào bên trong, rốt cục phát hiện có người, nhưng mà đối phương giống như đang chạy trốn chết.

"Xin hỏi....."

"Ta không rảnh." - Đối phương vội vã bỏ lại một câu, liền vượt nhanh qua bên người Yên Hà.

"Ân! Cảm ơn."- Yên Hà nhỏ giọng trả lời, tin rằng đối phương nhất định không hề nghe được.

Nàng ngờ ngác đứng tại chỗ một lát, sau đó dường như nghe thấy có thanh âm hưởng truyền đến, nàng từ từ chuyển bước, hướng nguồn gốc thanh âm đi tới.

Có thanh âm thì nhất định có người.

Quả nhiên, nàng phát hiện có một đám người đang co cụm lại với nhau bên ngoài, hình như là nghe người nào đó kia đang nổi giận.

Khi Yên Hà len vào trong đám người, nghe được thanh âm càng thêm rõ ràng thanh âm, thì ra là đại chủ tử ở Thập tam vương phủ đang nổi giận.

Sáng sớm đã tức giận, nổi giận là chuyện rất không khỏe mạnh, vị Đại thiếu gia này thật là không hiểu được đạo dưỡng sinh nha!

(@Yên : who nên gọi là đàn hay ngọc đây @,@)

"Ai cho phép người chạm đến đồ vật trong phòng này? Các người không biết ta có quy định không thể chạm đến bất cứ thứ gì của ta hay sao?"- Mặc Nhược Băng thật sắp nổi khùng, hắn thật vất vả viết ra được khúc nhạc kia, lại bị nữ nhân ngu ngốc kia làm thành giấy vụn thiêu hủy!

"Vương gia, xin tha mạng a! Nô tỳ thật sự không biết....."

A!

Thật đáng thương cho tiểu cô nương! Thoạt nhìn bất quá chắc mới mười ba, mười bốn tuổi, hơn nữa số khổ bị người nhà bán làm nha hoàn. Làm gì có biện pháp đọc sách biết chữ?

Yên Hà tràn đầy đồng tình suy nghĩ đầy cảm thông.

Nhìn thấy những người khác đầu cũng cúi thật thấp, bộ dáng vẻ rất muốn bước lên nói đỡ vài lời nhưng không ai có đủ dũng khí.

Yên Hà cũng rất muốn giúp một tay, nhưng thấy người nam nhân trước mắt này dường như đang rất nổi giận như điên, rất muốn tìm người nào đó chém thành trăm mảnh

Đầu nàng không đủ cứng để đối chọi với hắn ta.

Cho nên lần trong đám người, Yên Hà cũng học người ta cúi đầu thật thấp.

"Vương gia đúng thật là. ... ách đều là do Song Sinh Linh làm mà lại đổ vạ người tốt " - Một giọng a hoàn nhỏ tuổi dường như bất bình nói nhỏ .

Yên Hà nghe thấy vậy cũng liền nổi nóng phát hỏa cái người tên Song Sinh Linh kia thật là quá đáng .

"Là do Song Sinh Linh làm chứ có phải là nàng ấy làm đâu" - Giọng nói thét lên về tức giận của Yên Hà làm nàng chợt nhận ra ...

Nàng rất nghiêm túc cúi đầu, đột nhiên, nàng cảm giác được không khí bên cạnh có chút khác thường. Tương đối mới mẻ, rộng rãi, nàng hướng bên phải liếc trộm một cái, chỉ thấy được người bên phải cách nàng tới mấy bước khoảng cách.

Mọi người thì lại run rẩy làm cặp thắm thương thay cô gái nhỏ này.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng lại len lén nhìn qua bên phía trái, tình hình cũng giống như thế!

Kỳ quái thật nha!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đắc Tội Nữ Chủ Nhân . (Hoàn Quyển 1)

Yên Hà đang âm thầm buồn bực lúc, ánh mắt đã thấy mặt đất dưới chân mình đã xuất hiện một đôi giày màu xanh xinh đẹp, phía trên còn thêu Phụng Hoàng.

Mang loại giày cao quý này, sợ rằng chỉ có một người.....

"Nàng rốt cục chịu tới rồi!"

Không thể nào? Nàng đã hòa lẫn rất tốt với quần chúng xung quanh mà, sao Đại thiếu gia này còn có thể nhìn một cái đã tìm ra nàng?

Thật là khủng khiếp nha!

Yên Hà chậm rãi ngẩng đầu lên, hướng về phía nhìn nam nhân xinh đẹp trước mắt khẽ cười một tiếng :

"Xin chào!"

"Chào cái gì?" - Mặt hắn lạnh như băng gầm nhẹ, rõ ràng dáng vẻ tâm tình không được tốt lắm.

"Ách!"

Nam nhân này thật dữ tợn ác bá quá, sao lúc trước nàng có thể cho rằng hắn ta có dáng dấp giống nữ nhân thì nhất định cũng sẽ rất ôn nhu, nói chuyện nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ.

Thì ra hẳn chẳng qua là bề ngoài giống như ôn nhu như mà thôi, bên trong vẫn lại là một gã nam nhân tự cao tự đại, cho mình là đúng.

Yên Hà lắng lặng tự nhủ ở trong lòng tự nói với mình, ngàn vạn lần không nên chọc giận người nam nhân trước mắt này.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì mình thiếu hẳn hai trăm vạn lượng, con nợ không thể đắc tội với chủ nợ.

Bất quá nàng nhìn thấy tiểu cô nương quỳ gối bên kia, lòng bàn tay cũng đã sưng đỏ, có thể nhất định vừa mới bị đánh. Mặc dù không phải thuộc loại dùng roi tàn nhẫn quát thẳng toàn thân.

Giống như những nhà giàu khác có tiền khác dùng cách dã man đó để giáo huấn thuộc hạ phạm sai lầm, có đôi khi còn có thể đánh ra chết cả nhân mạng người đấy!

Đây là những vụ án nhỏ nhỏ mà cha nàng thân là Huyện thái gia thường thường xử, làm nàng vẫn cảm thấy những nha hoàn hoặc gia đình khi đó thật đáng thương.

Cho nên nhà bọn họ không nuôi nha hoàn, chỉ có một quân ca tạm thời đến giúp một tay, giúp phụ nàng mang những đồ dùng nặng nề, những chuyện khác trong nhà đều do một mình nàng làm.

Dù sao khi cha nàng vẫn chưa thi đậu chức Huyện thái gia, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do một tay nàng xử lý.

"Sao nàng lại nói là Song Sinh Linh làm?"

"Ta thấy người đó thật là đáng chết mà làm nà không chịu thừa nhận gì cả. Chả sai chứ còn gì?" - Yên Hà hít một hơi thật sâu.

"Nàng biết người đấy là ai không? Nàng phân xử thử xem, ta xử phạt a hoàn kia như vậy, có phải đáng tội hay không?"

"Chuyện gì?"- Nàng mặc dù vừa mới tới, nhưng vẫn rất cố gắng thử tìm hiểu mọi chuyện.

"Ta cũng đã thông báo, đồ của ta không thể lộn xộn, nhất là những thứ mà tự tay ta viết. Vậy mà, kết quả tên ngu ngốc này cứ nhiên đem âm hưởng hay nhất mà ta mới sáng tác đốt sạch, nàng có biết cho dù đem a ngu ngốc này đốt thành tro cũng không thể thường nỗi cho ta hay không?"

"Nếu như là vật rất quan trọng như thế....."

"Ừm!" - Mạc Nhược Băng chuyên chú gật đầu một cái, mong đợi Yên Hà nói tiếp.

"Thì ngài nên tự mình cất thật kĩ, nếu không những người khác làm sao biết đó là vật quan trọng chứ? Hay nói đúng hơn, nếu tiểu nha hoàn này biết đọc chữ, cũng sẽ không đến nơi này để bị người ta ngược đãi."

Lời của Yên Hà vừa nói xong, mọi người vốn đang cúi đầu thật thấp bèn hơi nâng lên một chút xiu.

Đây là tiểu cô nương này từ nơi nào tới, cứ nhiên lại thay tiểu nha hoàn đáng thương kia nói ra lời chánh nghĩa, thật là..... Thực sự ...

Không muốn sống nữa sao?

Mọi người lập tức di chuyển cách Yên Hà thật xa, trong ánh mắt tràn đầy tội nghiệp, đồng tình cùng thương hại, trong lòng của mỗi người cũng âm thầm suy nghĩ, sẽ mua đồ đến đền bái tế nàng, nàng cứ an tâm đi đi!

(@Yến: Hắc hắc)

Quả nhiên sắc mặt nam nhân ở trước mắt trầm xuống, giống như là từ loài người tức giận bị biến thành một pho tượng mặt không hề có cảm xúc....

Yên Hà nhìn thấy hẳn dường như không tức giận nữa, không nhìn được trong lòng giống như đã trút xuống được một tảng đá lớn, âm thầm tự nhủ: may mắn thay, nam nhân này mặc dù tính khí giống dường như không được tốt lắm, nhưng ít nhất còn có thể nói đạo lý.

"Cho nên ý của nàng là, ta cũng phải chịu một nửa trách nhiệm?" - Khẩu khí của hắn cũng không đặc biệt sắc bén hoặc cao giọng nhấn mạnh, nhưng ngay lập tức có một lực áp bức vô hình làm người ta hoảng sợ muốn nhấc chân bỏ chạy.

"Không không không."

"Không phải sao?"

Cho là nàng rốt cục đã hiểu rõ hẳn là không dễ chọc hắn, muốn tạm thời cứu vãn, nào biết nàng càng thêm không biết sống chết, tự đem mình đẩy vào vực sâu không đáy.

"Người cũng phải chịu hơn phân nửa trách nhiệm."

Lời này vừa nói ra, Mạc Nhược Băng lập tức không nói hai lời nắm bả vai mảnh khảnh của Yên Hà, sau đó nhìn Tuyền Nương hằm hừ:

"Tuyền Nương, ta muốn người này sáng sớm mỗi ngày bưng nước rửa chân cho ta."

"A?" - Yên Hà có chút kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến mình là tới nơi này làm công trả nợ, lại thêm bưng nước rửa chân, cũng không sao.

Nhưng Tuyền Nương cùng những người khác miệng lại há thật to, ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, phảng phất như không thể tin được lời nói mình nghe được.

Nước rửa chân?!

Không phải Vương gia luôn luôn ghét nhất bị người ta đụng đến thân thể của hắn sao? Sao lại muốn nữ nhân xa lạ này giúp hắn bưng nước rửa chân?

Ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào trên người Yên Hà một bộ dạng thấy chết không sờn, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, xem ra nữ thần xinh đẹp này đã chọc giận người biến thái nhất trong phủ.....

"Vương gia của ta lại để cho nữ nhân khác động tay động chân ư ? "

Một giọng nói dù nhất nhẽ nhàng nhưng cũng đủ giữ cảnh lạnh lùng không kém Mạc Nhượng Băng .

"Vương phi giá đáo! "

"Vương phi cát tường "

Đồng loạt các hạ nhân tấp nập đứng nép xang bên cúi chào thành thực nữ nhân vừa nói . Và tất nhiên vương gia Mạc Nhượng Băng cũng chột dạ không kém như kiểu bị vợ bắt quả tang đang vụng trộm

"Vương phi ... Ta ... Ta " - Mạc Nhượng Băng nói lắp bắp.

Yên Hà thì run lấy bầy chân tay biết đến người mình vừa đụng đến không ai khác chính là nữ chủ nhân của nơi này . Thật là thất trách mà trước có gặp nàng ta mà lại quên khuấy mất . Đã đắc tội với vương gia nữ thần tỷ rồi bây giờ lại tới vương phi này .

Ông trời ơi !

Hu hu ông muốn ta sống sao đây ~ Yên Hà vừa cúi thấp đầu vừa than khóc .

"Ngươi bị cảm hử ? " - Song Sinh Linh lại sắc âm đối tới .

"Vương phi ... Không phải tại nàng ấy ... " - Mạc Nhượng Băng đứng lên trước Yên Hà che chắn nhìn Song Sinh Linh như đứa trẻ có lỗi .

"Người đứng ra ta đang hỏi nàng ta " - Vẫn khẩu khí như thế mà phát huy giọng nói .

"Nhưng ... "

"Ngươi có nói không . Vương gia tránh ra xem nào "

"Vương ... Vương phi ... Tiểu nữ có tội mong vương phi đại từ đại bi tha mạng " - Yên Hà quỳ xuống van xin khiến cho Song Sinh Linh càng thêm đau đầu day day thái dương .

" Là ta đã lục đồ trong phòng vương gia . Ta có tới mượn tiền của vương gia nhưng thấy người ngủ rồi nên không đánh thức . Thế nên không ai phải bị phạt mọi người lui hết đi " - Song Sinh Linh nói xong liền phất tay gia hiệu cho mọi người lui đi.

Nếu không phải vì nàng cần tiền làm chuyện hệ trọng thì cũng không phải tới nói rõ ràng mạch lạc cho họ hiểu như thế này đâu .

Ây ...

Đầu đau quá mất rồi !

"Nàng cần tiền làm gì ?" - Mạc Nhượng Băng ngơ ngác hỏi .

"Không cần biết ! Bao giờ ta có tiền ta trả gấp đôi "

"Ây... Tiền của ta cũng là tiền của nàng mà không cần trả ta " - Mạc Nhượng Băng túm lấy vạt áo nàng nhưng lại bị nàng lừ mắt nên buông .

Mạc Nhượng Băng liền âm ức về phòng mình nuối tiếc nhìn Yên Hà sắp chịu phạt kia.

Trong lòng thầm nói 'Ta sai rồi vương phi hu hu' .

"Yên Hà" - Song Sinh Linh nhìn xang nàng ta vẫn đang quỳ .

"Dạ ... Dạ có nô tài" - Yên Hà sợ sệt run lấy bầy .

"Từ bây giờ trở đi ngươi đi theo vương gia giúp vương gia sáng tác âm luật và mọi việc ăn ngủ nghỉ người làm tất . Cấm cãi ! Chỉ vậy thôi đừng bắt ta nói lại lần nữa !!! " - Song Sinh Linh nói một tràng dài rồi cùng Tô Đào bỏ đi mặc kệ Yên Hà có hiểu hay không hiểu .

Ân! Không.

Là chủ tử khó phục vụ nhất, cuộc sống sau này nhất định sẽ là rất gian nan trôi nổi.

(@Yến : quá là gian nan mà -.-)

- Hoàn Quyển 1 : Khúc Đạo Đầu -

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh Linh Châu Yến Tử Đắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.